

Рейчел

П'ятниця, 5 липня 2013 року

Ранок

Біля залізничної колії лежить купка одежі. Щось блакитне — напевно, сорочка — з брудно-білим. Можливо, це простий мотлох, який вітром принесло з порослого чагарником берега річки. А можливо, це залишили залізничники, які працювали на цій ділянці колії, — вони тут часті гості. А можливо, взагалі щось інше. Мама завжди казала, що в мене надто жива уява. І Том так уважав. Нічого не можу із собою зробити: тільки-но побачу або якийсь непотріб, або брудну футболку чи один черевик — одразу ж починаю гадати, де другий. З якої ноги вони впали.

Потяг штовхається, ляскає та зі скрипом знову починає рухатися, невеличка купка одежі зникає, а ми тягнемось далі, до Лондона, зі швидкістю жвавого бігуна. Деякі пасажири за моєю спиною роздратовано зітхають, але нічого не вдієш. Потяг о 8:04 з Ешбері до Юстона зі всіма зупинками може випробовувати терпіння навіть найзагартованішого пасажира, який щодня їздить до міста на роботу. Подорож має тривати загалом сорок чотири хвилини, але таке трапляється дуже рідко: ця ділянка залізничних колій надто стара, зношена, тут безліч проблем із сигнальною системою та постійно ведуться якісь відновлювані роботи.

Потяг повзе; трясеться повз товарні склади та водонапірні вежі, мости, сараї, скромні будинки у вікторіанському стилі, задвірок яких виходить просто на колії.

Я, притиснувши лоба до вікна, дивлюся, як ці домівки проносяться повз, немов панорама у фільмі. Крім мене, такими їх ніхто не бачить; навіть їхні господарі ніколи

не дивляться на свою власність із цього боку. Двічі на день мені пропонується зазирнути у їхнє життя. Лише на мить. Коли бачиш незнайомих людей, які впевнено почуваються у власному домі, це чомусь заспокоює.

У когось дзеленчить телефон — недоречно жвава та оптимістична мелодія. Ніхто не поспішає відповідати, телефон усе дзеленчить. Я відчуваю, як сунуться мої попутники, шарудять газетами, знервовано стукають по клавіатурі своїх ноутбуків. Потяг крениться та повертає, уповільнюючись, коли наближається до червоного сигналу. Я намагаюсь не підводити очей, продовжую читати газету, яку мені впхнули на вокзалі, але слова застять очі, нічого цікавого я не бачу. Натомість із думки не йде та купка одежі, яку залишили біля залізничної колії.

Вечір

Я підношу до рота бляшанку й роблю ковток джину, заздалегідь змішаного з тоніком. Шипучий, гострий на смак та прохолодний напій смакує нашою першою з Томом сумісною відпусткою: рибальським селищем на баскському узбережжі у 2005 році. Уранці ми перепливали відстань з кілометр до невеличкого острівця в затоці, кохалися на таємних, захованих від сторонніх очей пляжах, а вечорами сиділи в барі, потягували міцний, гіркуватий джин із тоніком, спостерігали, як на пляжі під час відпливів футболісти розігрують досить безладні матчі — по 25 гравців у кожній команді.

Роблю другий ковток, потім ще один; бляшанка вже порожня, але мене це не турбує — у пакеті біля ніг маю ще три. Сьогодні п'ятниця, тож мене не гризе сумління через те, що я пиячу просто в потягу. Хвала Господу, уже п'ятниця! Можна розважатися.

Нас очікують дивні вихідні — так нас переконують. Сяє сонечко, на небі ані хмаринки. У минулі часи ми б, напевно, поїхали до лісу Корлі на пікнік, прихопивши газети, і весь

день ніжилися б на ковдрі в сонячних променях, потягуючи вино. А коли б повернулися додому, запросили б на шашлики друзів або вирушили б до «Рози» посидіти на відкритій веранді пивного паба, впродовж дня обличчя наші почервоніли б від сонця та випитого алкоголю, а ввечері ми попленталися б додому під ручку й поснули просто на дивані.

Сліпуче сонце, безхмарне небо, немає з ким пограти, нічого робити. Жити так, як я живу на сьогодні, куди важче влітку, коли забагато денного світла і так мало темряви; коли всі гуляють, коли всі кричущо, настирливо щасливі. Це виснажує, людина погано почувається, якщо не приєднується до загального щастя.

Попереду нескінченні вихідні, цілих сорок вісім пустих годин, які маю чимось наповнити. Я знову підношу бляшанку до рота, але жодної краплини не залишилося.

Понеділок, 8 липня 2013 року

Ранок

Яке полегшення — знову опинитися у потягу на 8:04! І річ не в тім, що я не можу дочекатися, коли дістануся Лондона та почнеться робочий тиждень — я не надто хочу взагалі бути в Лондоні. Хочу просто відкинутися на м'яке, продавлене велюрове сидіння, відчути тепле сонечко, що струменить крізь вікно, мірний рух потяга, заспокійливий стукіт коліс. Краще бути тут, розглядати будинки вздовж залізничного полотна, ніж в іншому місці.

Десь на середині шляху пошкоджено сигнал. Мені здається, що він узагалі не працює, бо майже завжди він червоний; ми часто тут зупиняємось, іноді лише на кілька секунд, іноді на декілька хвилин. Якщо я влаштовуюсь у вагоні «Д» (як я зазвичай роблю) і потяг зупиняється на червоний сигнал (як зазвичай відбувається), мені відкривається чудовий краєвид на мій улюблений будиночок: номер п'ятнадцять.

Номер п'ятнадцять майже нічим не відрізняється від решти будинків уздовж залізничної колії: у вікторіанському стилі, суміжна із сусіднім домом стіна, два поверхи, вікна виходять на вузький доглянутий двір, який простягнувся метрів на шість до паркану, потім ще кілька метрів безхазяйної землі й далі — залізничні колії. Я знаю цей будинок як власні п'ять пальців. Кожну цеглину, колір фіранок у спальні нагорі (бежевий з темно-синім візерунком). Знаю, що фарба на рамі вікна у ванній кімнаті почала лущитися, а на даху праворуч бракує чотирьох черепиць.

Ще мені відомо, що теплими літніми вечорами мешканці цього будинку, Джейсон та Джесс, через засклені двері іноді виходять на імпровізовану терасу на даху кухні. Вони ідеальна «золота пара». У нього темно-золотаве волосся, кремезна статура. Він добрий, міцний мов кам'яна стіна. А ще він любить сміятися. Вона з тих крихітних жінок-пташок: бліда білявка-красуня з коротким волоссям. Худорлявої статури, якій саме личать такі зачіски, виразні вилиці, поцятковані ластовинням, витончене підборіддя.

Поки ми застрягли на червоному сигналі, я виглядаю цю пару. Джесс нерідко вранці на терасі, особливо влітку, смакує ранкову каву. Іноді, коли я бачу її, у мене таке відчуття, що вона теж мене бачить, мені здається, що вона дивиться на мене — саме тому мені кортить їй помахати рукою. Але я надто сором'язлива. Джейсона я бачу не так часто — він здебільшого на роботі. Але навіть коли їх немає на веранді, я уявляю, чим вони зараз займаються. Можливо, сьогодні в них обох вихідний, вона ще ніжиться в ліжку, поки він готує сніданок. Або вони разом вирушили на пробіжку — як зазвичай роблять такі пари. (Ми з Томом колись бігали разом у неділю: я трохи швидше, ніж зазвичай ходжу, він у півсили, тільки б бігти поруч.) А можливо, Джесс зараз нагорі, у вільній кімнаті, щось малює. Чи вони разом у душі, вона опирається руками на кахель, він обіймає її руками за стегна.

Вечір

Я відвернулася до вікна від решти пасажирів у вагоні, відкоркувала одну з пляшечок «Ченін Бланк», що купила на платформі в Юстоні. Напій зовсім теплий, але й такий згодиться. Наливаю трохи у пластиковий келих, закручую кришку на пляшці й непомітно ховаю її в сумочку. Пиячити в потягу в понеділок неприпустимо, якщо ти не підтримуєш компанію. Я п'ю наодинці.

У потягу я бачу знайомі обличчя — із цими людьми я щотижня подорожую до Лондона та назад. Однак я не знаю, чи впізнають вони мене.

Вечір видався чарівний: теплий, але не надто спекотний, сонце повільно сідає за обрій, тіні стають довшими, і від променів сонця дерева виглядають золотавими. Потяг грохотить коліями, ми проносимося повз будинок Джейсона та Джесс — у вечірньому сонці вони промайнули, мов марево. Іноді, нечасто, я бачу цю пару, коли повертаюся додому. Якщо немає зустрічного потяга, якщо ми рухаємося досить повільно, то я можу краєм ока побачити їх на веранді. У іншому випадку — наприклад, як сьогодні — я лише собі їх уявляю. Джесс із келихом вина сидітиме на веранді, поклавши ноги на стіл. Джейсон стоятиме поряд, у неї за спиною, поклавши руки дружині на плечі. Я навіть можу уявити дотик його рук, таких заспокоювальних та надійних, відчути їхню вагу. Іноді ловлю себе на тім, що намагаюся пригадати, коли востаннє в мене був фізичний контакт з іншою людиною. Хоча б обійми або щире потискання руки. І серце судомить.

Вівторок, 9 липня 2013 року

Ранок

Купка одягу, яку я помітила минулого тижня, досі там, біля колії. І виглядає він бруднішим і занапащенішим, ніж кілька

днів тому. Десь я читала, що з людини може зірвати одягу в разі зіткнення з потягом. І загибель під колесами поїзда не таке вже й незвичне явище. Як запевняють, від двохсот до трьохсот випадків за рік, тож принаймні один випадок за два дні. Не впевнена, скільки з таких смертей трапляється. Поки потяг повільно тягнувся повз, я прискіпливо вдивлялася у вікно, намагаючись побачити сліди крові. Жодного не розгледіла.

Потяг, як зазвичай, зупиняється на червоний сигнал. Я бачу Джесс, яка стоїть у внутрішньому дворіку, перед скляними дверима. Вбрана в яскраву сукню з малюнком, босоніж. Вона обертається через плече, у бік будинку. Певно, розмовляє з Джейсоном, який готує сніданок. Я не спускаю погляду з Джесс, з її будинку, а потяг потрохи просувається вперед. Не хочу дивитися на інші будинки, особливо на один із них, за чотири від Джейсонового, на той самий, який раніше належав мені.

Колись я цілих п'ять років мешкала на Бленгейм-роуд, 23, була блаженно щасливою та страшенно нікчемною. Зараз мені несила на нього дивитися. То був мій перший дім. Не батьківський дім, не орендована квартира разом з іншими студентами, а моя перша власна домівка. Не можу на неї дивитися. Ні, хочу не хочу, намагаюся не дивитися — можу й дивлюся. Щодня я наказую собі не дивитися й щодня дивлюся. Несила втриматися, навіть незважаючи на те, що дивитися немає на що. Однак усе, що я там бачу, завдає мені болю. Я так жваво пригадую, що відчувала, коли підвела очі й помітила, як зникли кремові полотняні фіранки з вікон спальні на другому поверсі, натомість з'явилося щось по-дитячому рожеве. Я й досі пам'ятаю біль, який відчула, коли побачила, як Анна поливає кущі троянди біля паркану, як натяглася футболка на випнутому животі, і я до крові прикусила губу.

Міцно заплющила очі, порахувала до десяти, п'ятнадцяти, двадцяти. Усе. Минулося. Нема на що дивитися. Ми прибуваємо на вокзал Вітні, потім знов рушаємо, потяг

набирає швидкості, коли передмістя розчиняється у брудному північному Лондоні, будиночки з терасами та верандами змінюють мости й порожні будівлі з розтросченими шибками. Що більше ми наближаємося до Юстона, то більше я занепокоєна. Тиск зростає, як усе минеться сьогодні? Перш ніж ми опиняємося в Юстоні, праворуч, метрів за п'ятсот, тягнеться занапашена низька бетонна будівля. На її стіні хтось намалював стрілу, яка вказувала на напис: «Кінець подорожі». Я розмірковую про купку одягу біля колії та відчуваю, як у горлі наростає клубок.

Вечір

Вечорами я сідаю в потяг о 17:56, він дещо повільніший за ранковий — подорож триває годину й одну хвилину, на цілих сім хвилин довше, ніж ранковий, і це зважаючи на те, що вечірній не стоїть на додаткових зупинках. Проте я не заперечую, бо так само як вранці я не поспішаю до Лондона, я не кваплюся й щовечора повертатися до Ешбері. І річ не тільки в тім, що це саме Ешбері, хоча містечко як таке доволі непогане, засноване в 1960-х роках, потім розрослося, мов пухлина, у самому серці Бакінгемшира. Нічим не гірше й не ліпше за десяток інших подібних містечок, у самому центрі безліч кав'ярень та крамниць із мобільними телефонами та філіями магазину спортивного та модного одягу «Ді-Джі Спортс», потім квартали передмістя, за ними країна численних кінотеатрів і продовольчих крамниць «Теско». Я мешкаю у красивому (доволі) та новому (доволі) кварталі, у куточку, де комерційне серце міста перетікає в житлове передмістя, але це не мій дім. Мій дім — будинок у вікторіанському стилі вздовж колії, співвласницею якого я є. В Ешбері житло мені не належить, я навіть не орендар — просто мешканка в невеличкій двоповерховій квартирі з двома спальнями, яка належить миролюбній та лагідній Кеті — не знаю, чи колись зможу їй віддячити.

Ми з Кеті товаришували в університеті. Щоправда, ніколи близькими подругами не були. Коли я вчилася на першому курсі, вона мешкала в кімнаті навпроти, ми разом відвідували той самий курс, тому цілком природно, що протягом перших страхітливих тижнів ми заприятелювали, доки познайомилися з тими, з ким у нас було більше спільного. Після першого курсу ми рідко зустрічалися, після навчання наші шляхи взагалі розійшлися, зустрічалися лише час від часу на чиємусь весіллі. Але, коли в мене так склалося, у неї виявилася вільна кімната й пропозиція видалася слухною. Я була настільки впевнена, що переїду до неї лише на кілька місяців, щонайбільше на півроку, іншого виходу я не бачила. Я ніколи не жила сама: від батьків переїхала до гуртожитку, потім мешкала з Томом. Думка жити наодинці мене бентежила, тому я погодилася. Минуло майже два роки.

Мешкати разом не дуже жахливо, Кеті — приємна людина, але надто прагне всіх у цьому переконати. Вона наполягає на тому, щоб усі помітили її тактовність і вишуканість. Її люб'язність величезна, це визначна риса її характеру, тому їй конче потрібно визнання оточуючих, неодноразово, майже щодня, а це дещо виснажує. Але все не надто погано, можна зустріти у співмешканців і більш кепські риси. Ні, у моїй новій (хоча минуло вже цілих два роки) ситуації найбільше мене непокоїть не Кеті, навіть не Ешбері. Найбільше непокоїть втрата контролю. У квартирі Кеті я відчуваю себе гостею в усіх проявах. Відчуваю це в кухні, де в нас виникає штовханина через брак місця під час приготування вечері. Відчуваю, коли сиджу поряд з нею на дивані, а пульт керування вона завжди міцно тримає в руці. Єдине місце, де я відчуваю себе вдома, — невеличка спальня, де втиснулися лише здвоєне ліжко та письмовий стіл і через тисняву важко пересуватися. Хоча кімната доволі затишна, перебувати там не надто приємно, тому я затримуюсь у вітальні або за кухонним столом, без сил та не в змозі винайти собі місце. Я втратила контроль над усім, навіть над власними думками.

Середа, 10 липня 2013 року

Ранок

Спека наростає. Лише о пів на дев'яту, а день уже задушливий, повітря важке, вологе. Я б віддала перевагу грозі, але небо зухвало безхмарне, бліде, блакитне. Витираю піт, що виступив на верхній губі. На жаль, я не купила пляшку води.

Сьогодні вранці я не бачу ані Джесс, ані Джейсона, й прикрі відчуття загострюються. Знаю, що це дурість. Я прискіпливо оглядаю будинок, але нічого не видно. Фіранки на вікнах першого поверху розсунуті, але скляні двері на подвір'я зачинені, сонячне світло відбивається від скла. Двері нагорі, що ведуть на веранду, теж зачинені. Напевно, Джейсон на роботі. Мені здається, він лікар, можливо, працює на одну з тих закордонних організацій. Він постійно напоготові, спакована валіза нагорі шафи; чи то землетрус, чи то цунамі в Азії — він кидає все, хапає валізу та за лічені години вже в аеропорту Гітроу, готовий летіти, рятувати життя людей.

Джесс, зважаючи на зухвалі написи на одязі, кеди фірми «Конверс», вроду та манеру триматися, працює в індустрії моди. Або займається музикою, або рекламою — можливо, вона стиліст чи фотограф. До того ж непогано малює — має певні здібності. Тепер я бачу її у горішній кімнаті для гостей, реве музика, вікна відчинені, у руках вона тримає пензель, біля стіни — величезне полотно. Вона працюватиме до опівночі; Джейсону відомо, що краще її не турбувати, коли вона пише картини.

Певна річ, насправді я не бачу її. Достеменно не знаю, чи вміє вона малювати, чи гарно Джейсон сміється, чи гарні у Джесс вилиці. З такої відстані розгледіти худорляву статуру неможливо, і сміху Джейсона я ніколи не чула. Жодного разу не бачила їх зблизька. Коли мешкала в домі за чотири будинки від їхнього, вони там ще не жили. Вони тут оселилися вже після того, як я звідти поїхала два роки тому. І мені невідомо, коли саме. Мені здається, я почала помічати

їх десь рік тому, і, врешті-решт, сплинули місяці й вони стали для мене чимось важливим.

І їхні імена мені невідомі, тож я мала сама їх назвати. Джейсон — бо він вродливий тією вродою, притаманною акторам британських фільмів, не такий, як Джонні Депп або Бред Пітт, а скоріше, як Колін Ферт або Джейсон Айзекс. А Джесс — лише співзвучно із Джейсоном. До того ж це ім'я їй личить. Таке саме красиве та безтурботне, як вона. Вони пасують одне одному, зліплені з одного тіста. І одразу видно, які вони щасливі. Вони такі самі щасливі, як колись була я. Вони — то ми з Томом п'ять років тому. Вони — те, що я втратила. Те, чим я завжди мріяла бути.

Вечір

Моя сорочка незручно вузька, на грудях плями від вишневих кісточок, гудзики ледь не відриваються, під пахвами вологі, липкі кола. Очі та горло сверблять. Сьогодні ввечері я не надто прагну, щоб потяг плентався довше, хочу скоріше опинитися вдома, роздягнутися, встати під душ і залишатися там, де мене ніхто не бачить.

Дивлюсь на чоловіка навпроти. Він мій одноліток, років із тридцять п'ять, із темним волоссям, посивілим на скронях. Бліда шкіра. На ньому костюм, але піджак він скинув та повісив на сидіння поруч із собою. Перед ним відкритий тоненький сучасний ноутбук. Друкує він повільно. На правому зап'ясті срібний годинник із великим циферблатом — виглядає дорого, мабуть, фірми «Брейтлінг». Чоловік задумливо пожовує внутрішню поверхню щоки. Певно, нервується. Або глибоко замислився. Друкує важливе повідомлення якомусь колезі в нью-йоркському офісі або ретельно добирає слова для останнього, прощального листа своїй дівчині. Несподівано він підводить очі, наші погляди зустрічаються; він оглядає спершу мене, потім пляшку вина на столі переді мною. І відводить очі. Лише завдяки його стиснутим губам можна здогадатися про його огиду. Він уважає мене огидною.